

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRISHAM, JOHN

Theodore Boone: acuzatul / John Grisham;

trad.: Bogdan Olteanu. - București: Editura RAO, 2012
ISBN 978-606-609-311-8

I. Olteanu, Bogdan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JOHN GRISHAM
Theodore Boone: The Accused
© 2012 by Boone & Boone LLC
Toate drepturile rezervate

Fotografia de pe coperta 1 © Corbis Images
Creative Direction by
Deborah Kaplan and Kristin Smith

© Editura RAO, 2013
pentru versiunea în limba română

2013

ISBN 978-606-609-311-8

CAPITOLUL 1

Acuzatul era un bărbat înstărit, pe nume Pete Duffy, care se făcea vinovat de crimă. Conform poliției și procurorilor, domnul Duffy își sugrumase soția mult iubită în locuința lor încântătoare, la a șasea pasă a unui joc de golf pe care el, acuzatul, îl juca în acea zi, singur. Dacă ar fi fost condamnat, și-ar fi petrecut tot restul vieții în închisoare. Dacă ar fi fost achitat, ar fi ieșit din tribunal un om liber. În cele din urmă, jurații nu l-au găsit nici vinovat, nici nevinovat.

Acesta era cel de-al doilea proces al său. Cu patru luni în urmă, primul proces se încheiase subit când judecătorul Henry Gantry decisese că nu ar fi fost corect să continue. Declarase că e vorba despre o eroare judiciară și trimisese pe toată lumea acasă, inclusiv pe Pete Duffy, lăsându-l liber pe cauțiune. În majoritatea cazurilor de crimă, acuzatul nu-și poate permite să iasă pe cauțiune și să aștepte procesul în afara pușcăriei. Dar, pentru că Pete Duffy avea bani și avocați buni, fusese liber ca pasărea cerului de când poliția găsisse cadavrul nevestei, iar el fusese acuzat de moartea acesteia. Fusese văzut prin oraș luând masa în restaurantul său preferat, uitându-se la meciurile de baschet la Stratten College, jucând foarte mult golf. Cât era în așteptarea primului

proces, nu părea deloc îngrijorat de perspectiva judecății și de posibilitatea de a merge la închisoare. Acum, aflat în fața unui al doilea proces și cu un nou martor ocular la îndemâna procurorilor, se zvonea că Pete Duffy ar fi îngrijorat.

Noul martor ocular era Bobby Escobar, un imigrant ilegal în vârstă de nouăsprezece ani, care lucra pe terenul de golf în ziua în care doamna Duffy fusese ucisă. Acesta îl văzuse pe domnul Duffy intrând în casă cam pe la ora când soția acestuia murise, apoi se grăbise să se întoarcă pe teren să reia jocul. Din numeroase motive, Bobby nu ieșise la înaintare mai devreme ca primul proces să ia amploare. După ce judecătorul Gantry ascultase povestea lui Bobby, anulase procesul. Acum, că Bobby era gata să depună mărturie, majoritatea oamenilor din Strattenburg, care urmăriseră îndeaproape cazul lui Duffy, așteptau verdictul de vinovăție. Era aproape imposibil să găsești pe cineva care să creadă că Duffy nu își omorâse soția.

De asemenea, era destul de greu să găsești pe cineva care să nu vrea să vadă procesul. Un proces pentru crimă era un eveniment rar la Tribunalul Strattenburg – într-adevăr, crimele erau rare în districtul Stratten –, astfel încât mulțimea de oameni a început să se strângă în fața tribunalului de pe la ora 8 dimineață, chiar când ușile se deschideau. Jurații fuseseră selectați cu trei zile în urmă. Era timpul să înceapă drama din sala de judecată.

La ora 8.40, domnul Mount își potolise clasa de elevi de-a opta și făcuse prezența. Niciunul dintre cei șaisprezece băieți nu absentă. Întâlnirea de dimineață dura doar zece minute înainte ca băieții să meargă la cursul de spaniolă al lui Madame Monique.

Domnul Mount era pe fugă. Spuse:

– OK, băieți, știți că azi e prima zi din procesul lui Pete Duffy, runda a doua. Am avut voie să asistăm la prima zi a primului proces, dar, după cum bine știți, cererea de a participa la prima zi a celui de-al doilea proces a fost respinsă.

Mai mulți băieți sâsăiră și huiduiră.

Domnul Mount își ridică mâinile.

– Gata. Totuși, stimata noastră directoare, doamna Gladwell, a fost de acord să-i permită lui Theo să urmărească deschiderea procesului și să ne dea raportul. Theo.

Theodore Boone sări în picioare și, la fel ca avocații pe care îi urmărise și pe care îi admira, păși plin de el până în fața clasei. Avea un carnetel galben, la fel ca un avocat adevărat. Ajunse la catedra domnului Mount, se opri o clipă și privi spre clasă de parcă ar fi fost într-adevăr un avocat care se pregătește să se adreseze juriului.

Cum ambii săi părinți erau avocați, iar el crescuse practic în birourile lor și își pierduse vremea prin săli de judecată în timp ce toți ceilalți elevi de clasa a opta, de la Școala Generală Strattenburg, făceau sport, luau lecții de chitară și făceau toate lucrurile pe care orice puști de treisprezece ani le face de obicei, și cum îi plăcea la nebunie dreptul, studiindu-l, urmărindu-l și vorbind aproape numai despre asta, restul clasei îi acorda încredere lui Theo când venea vorba despre chestiuni legale. Când se ajungea la drept, Theo nu avea rival, cel puțin nu în clasa domnului Mount.

Theo începu:

– Ei bine, am fost cu toții acolo în prima zi a primului proces, acum patru luni, așa că știți echipele și jucătorii. Avocații sunt aceiași. Acuzările sunt aceleași. Domnul Duffy este același domn Duffy. De data asta este un alt juriu și, desigur, a apărut și acest nou martor ocular care nu a depus mărturie în primul proces.

– Vinovat! zberă Woody din spatele clasei.

Se auziră și alte câteva glasuri aprobatoare.

– În regulă, făcu Theo. Ridicați mâinile. Cine crede că Pete Duffy este vinovat?

Paisprezece dintre cele șaisprezece mâini țâșniră în aer fără nicio urmă de ezitare. Chase Whipple, savantul nebun care se mândrea cu faptul că nu era niciodată de acord cu majoritatea, rămase cu mâinile încrucișate pe piept.

Theo nu votă, ci se enervă.

– E ridicol! Cum puteți vota „vinovat“ înainte ca procesul să fi început, înainte să știți ce au de zis martorii, înainte să se întâmple orice? Am vorbit despre prezumția de nevinovăție. În sistemul nostru, o persoană acuzată de o infracțiune este considerată nevinovată până când i se dovedește vinovăția. Pete Duffy va intra în sala de judecată în această dimineață, fiind complet nevinovat, și va rămâne astfel până când toți martorii vor fi depus mărturie și toate probele vor fi fost prezentate juriului. Prezumția de nevinovăție, vă amintiți?

Domnul Mount stătea într-un colț și îl privea pe Theo, care era în mare vervă. Mai văzuse asta și în trecut, de nenumărate ori. Puștiul avea calități înnăscute când vorbea, fiind vedeta echipei de dezbateri a clasei a opta, al cărei consilier era domnul Mount.

Theo insistă, prefăcându-se indignat de graba colegilor săi.

– Iar dovada trebuie să fie dincolo de orice urmă de îndoială, vă amintiți? Ce naiba ați pățit, băieți?

– Vinovat! zberă Woody din nou, stârnind râsete răzlețe.

Theo știa că era o cauză pierdută. Zise:

– Bine, bine, pot să plec acum?

– Sigur, replică domnul Mount.

Se auzi clopoțelul, și toți cei șaisprezece băieți se îndreptară spre ușă. Theo țâșni pe hol și fugi până la recepție, acolo unde domnișoara Gloria, secretara școlii, vorbea la telefon. Îl îndrăgea pe Theo, deoarece mama lui se ocupase de

primul ei divorț și deoarece Theo îi dăduse cândva un sfat (neoficial), când fratele ei fusese prins băut la volan. Îi dădu lui Theo o adeverință galbenă, semnată de doamna Gladwell, și el își văzu de drum. Ceasul de deasupra biroului ei indica ora 8.47.

Afară, la șirul de biciclete de lângă catarg, Theo desfăcu lanțul, îl înfășură în jurul ghidonului și porni cu viteză. Dacă respecta regulile de circulație și rămânea doar pe străzi, ar fi ajuns în fața tribunalului în cincisprezece minute. Însă, dacă folosea scurtăturile obișnuite și gonea pe o alee sau două, dacă străbătea câteva curți din spatele caselor și dacă trecea pe roșu de câteva ori, Theo putea ajunge acolo în vreo zece minute. Astăzi nu avea timp de pierdut. Știa că sala de judecată era deja ticsită. Cu foarte mult noroc, poate izbutea să apuce un loc.

Zbură pe o alee, pluti de vreo două ori, apoi țâșni prin curtea unui om pe care îl cunoștea, un om neplăcut, care purta uniformă și încerca să se comporte de parcă ar fi fost polițist adevărat, când el nu era de fapt decât un gardian cu jumătate de normă. Numele său era Buck Boland (sau Buck Baloney¹, după cum șușoteau unii oameni pe la spatele său), și Theo îl vedea uneori pierzând vremea pe la tribunal. În timp ce gonea prin curtea domnului Boland, Theo auzi o voce puternică și mânioasă:

– Dispari de-aici, puștiule!

Theo se întoarse spre stânga suficient de repede cât să-l vadă pe domnul Boland aruncând cu o piatră după el. Piatra ateriză foarte aproape de el, iar Theo își iuți ritmul.

„Cât pe ce“, se gândi el. Poate că ar trebui să găsească un nou traseu.

La nouă minute după ce plecase de la școală, Theo se opri în fața Tribunalului Districtual din Stratten, își legă la

¹ Baloney (în lb. engleză, în orig.) – cămat afumat, șuncă afumată; nonsens, prostie (arg.) (n. tr.)

repezeală bicicleta de un stâlp și țâșni înăuntru, urcând treptele mari ce duceau la masiva ușă dublă a sălii de judecată a judecătorului Gantry. La ușă se strânsese deja mulțime: spectatori care stăteau la rând, încercând să intre, camere de televiziune cu luminile lor strălucitoare și câțiva polițiști încruntați care se străduiau să mențină ordinea. Polițistul pe care Theo îl plăcea cel mai puțin în tot Strattenburgul era un bătrânel ursuz pe nume Gossett, și întâmplarea făcea ca tocmai acesta să îl observe pe Theo cum încerca să se strecoare prin mulțime.

– Unde crezi că mergi, Theo? bombăni Gossett.

„Ar trebui să fie limpede unde merg, își zise Theo în sinea sa. Unde altundeva aș putea să merg în clipa asta, la începutul celui mai mare proces de crimă din istoria districtului?“ Însă nu l-ar fi ajutat deloc dacă ar fi făcut pe deșteptul.

Theo flutură adevărul de la școală și zise pe un ton mios:

– Am primit aprobare de la directoarea mea să urmăresc procesul, domnule. Gossett înșfăcă adevărul și se holbă la ea de parcă ar fi trebuit să îl împuște pe Theo dacă actele lui nu ar fi fost în regulă. „Dacă ai nevoie de ajutor, ți-o citesc eu“, îi trecu prin cap lui Theo să spună, dar se abținu din nou.

Gossett zise:

– Asta-i de la școală. Nu este un permis ca să intri acolo. Ai primit încuviințarea judecătorului Gantry?

– Da, domnule, rosti Theo.

– Arată-mi-o.

– Nu este scrisă. Judecătorul Gantry mi-a dat încuviințarea verbală să urmăresc procesul.

Gossett se încruntă și mai tare, clătînându-și capul cât se poate de autoritar, și spuse:

– Îmi pare rău, Theo. Sala de judecată este plină ochi. Nu mai sunt scaune libere. Nu mai poate intra nimeni.

Theo își luă adevărul și încercă să pară că este pe punctul de a izbucni în plâns. Se trase îndărăt, se răsuci și făcu repede cale întoarsă pe holul cel lung. Când se asigură că Gossett nu îl mai poate vedea, se furișă printr-o ușă îngustă și sări pe o scară de serviciu, una folosită doar de administratori și de cei de la reparații. La primul etaj, se strecură de-a lungul unui hol întunecat și strâmt, de sub sala de judecată, apoi intră nepăsător în camera din spate, în care angajații tribunalului se adunau la cafele, gogoși și bîrfă.

– Salut, Theo! făcu fermecătoarea Jenny, care era de departe preferata lui Theo dintre toți funcționarii tribunalului.

– Salut, Jenny! rosti el cu un surâs în timp ce traversa mica încăpere.

Se făcu nevăzut într-un vestibul de serviciu și ieși pe partea cealaltă pe o pasarelă ce dădea spre o altă scară ascunsă. Pe vremuri, pe aici erau aduși condamnații din închisoare în sala de judecată, ca să înfrunte mânia judecătorilor, însă acum era arareori folosită. Vechiul tribunal era un hățiș de coridoare strâmte și scări înguste, iar Theo le știa pe toate.

Pătrunse în sala de judecată printr-o ușă lăturalnică, aflată lângă boxa juraților. Locul fremăta de zumzetul agitat al oamenilor care așteptau să asiste la ceva spectaculos. Gardieni în uniformă se foiau de colo-colo, sporovăind între ei și dându-și aere. La ușa de la intrare se strânsese o mulțime de oameni care încercau în continuare să intre. În partea stângă a sălii de judecată, în al treilea rând din spatele mesei apărării, Theo zări o față bine cunoscută.

Era unchiul său, Ike, care păstrase un loc pentru nepotul său preferat (singurul, de altfel). Theo se strecură prin mulțime, țâșni pe culoar și își făcu loc lângă Ike.

CAPITOLUL 2

Ike Boone fusese avocat cândva. De fapt, lucrase în aceleași birouri cu părinții lui Theo. Cei trei Boone rezis-taseră într-un parteneriat zburciuit până când Ike încăl-case legea și intrase într-un bucluc mare. Atât de mare, încât baroul statului îi retrăsese autorizația de avocat. Acum lucra pe post de contabil și consilier financiar pentru câteva firme mărunte din Strattenburg. Nu avea familie și era un bătrân destul de nefericit. Îi plăcea să se considere un singuratic, un neadaptat, un rebel care se îmbrăca precum un bătrân hipiot și care își purta părul lung și alb prins într-o coadă de cal la spate. În această zi, purta o ținută ce-i era specifică: sandale vechi, fără șosete, blugi tociți și un tricou roșu pe sub o jachetă cadrilată, cu mânecile jerpelite.

– Mersi, Ike, șopti Theo așezându-se.

Ike zâmbi, fără să scoată vreun cuvânt. Stătea în dreapta lui Theo. În stânga lui Theo se afla o femeie atrăgătoare, între două vârste, pe care nu o mai văzuse niciodată. Când își roti privirea înapoi, Theo observă câțiva avocați așezați printre spectatori. Părinții săi susțineau că erau mult prea ocupați ca să urmărească procesul, dar Theo știa că erau cât se poate de interesați de desfășurarea acestuia. Mama sa era o foarte respectată avocată specializată în divorțuri, cu o mulțime de clienți, iar tatăl său se ocupa de tranzacții

imobiliare și nu ajungea niciodată la tribunal. Theo avea de gând să ajungă un mare avocat pledant, ținându-se departe de divorțuri și de imobiliare. Sau avea să fie un mare judecător, precum bunul său amic Henry Gantry. Nu se hotărâse încă, dar timpul era de partea lui. Avea doar trei-sprezece ani.

Boxa juraților era goală și, deoarece Theo urmărise atâtea procese, știa că jurații nu erau aduși în sala de judecată până când nu se așeza restul lumii. Pe peretele opus, în spatele băncii judecătorului, se afla un ceas mare și pătrat, iar la ora 8.59 procurorii își făcuseră apariția printr-o ușă laterală, cu aerul lor obișnuit de importanță ostentativă. Erau conduși de Jack Hogan, un veteran care se afla pe urmele infractorilor din Strattenburg de ani buni. În primul proces, cu patru luni înainte, Theo fusese foarte impresionat de abilitățile avocațești ale domnului Hogan, și săptămâni întregi după aceea îl bătuse gândul să se facă procuror, omul la care ar apela tot orașul când s-ar înfăptui o crimă cumplită. Domnul Hogan era înconjurat de câțiva dintre procurorii și anchetatorii mai tineri. Formau o echipă pe cinste.

De cealaltă parte a culoarului, masa apărării era pustie – niciunul dintre membrii echipei lui Pete Duffy nu era prezent. Totuși, în spatele ei, în primul rând, Theo îi putu zări pe Omar Cheepe și pe acolitul său, Paco, doi bătauși angajați de apărare ca să afle lucruri și să provoace scandal. Pe măsură ce ticăia ceasul, și mulțimea își ocupa locurile, lui Theo i se păru ciudat că numai jumătate dintre avocați erau de față, gata să înceapă. Judecătorul Gantry era foarte punctual, și, când nu se întâmplă nimic la ora 9 fix, mulțimea își aținti privirile asupra ceasului – 9.05, apoi 9.10. În cele din urmă, la 9.15, echipa apărării intră în sala de judecată și își ocupă locurile. Aceasta era condusă de Clifford Nance, un avocat bine-cunoscut care părea palid și